

[Justitsministeren.]

Der har været korresponderet med Indenrigsministeriet og Marineministeriet om dette Forslag, og Svarene fra disse Ministerier findes gengivet i Bemærkningerne.

Lovforslagets § 1 er kun en videre Udformning af Reglerne i den gældende Lov af 1868.

§ 2 fastsætter Bidragets Størrelse for 6 Aar ad Gangen, første Gang fra 1. April 1938 til 31. Marts 1944, altsaa en 6-aarig Regulering, hvorved der opnaas, at ca. 75 pCt. af Brandvæsenets Udgifter vedblivende dækkes gennem Bidragene.

§ 3 bestemmer, at Bidragene beregnes halvaarsvis, og Landstinget har som Stk. 3 til § 3 føjet et Stykke, hvorefter Forsikringsselskaberne er berettigede til at foretage Opgørelsen paa Grundlag af Forsikringssummerne paa Forfaldsdagen for den sidste ordinære Præmie, før Anmeldelse indgives, saaledes at Bidraget beregnes efter Forsikringssummernes Størrelse paa dette Tidspunkt.

I Overensstemmelse med Magistratens Forslag foreslaas den hidtil gældende Regel, hvorefter Bidraget for de under Københavns og Landbygningernes Brandforsikring indbefattede Ejendomme opkræves af vedkommende Forsikringer, udvidet til at gælde alle brandforsikrede Ejendomme, jfr. § 4.

I § 5, 2det Stykke, har man ogsaa i Landstinget indsat en ny Bestemmelse, hvorefter Forsikringsselskaberne er berettigede til at opkræve Bidrag i Forbindelse med den nærmest forudgaaende Opkrævning af ordinær Præmie i Halvaaret.

Efter § 6 tilfalder Bøderne fremtidig Statskassen, de uden Medvirken af Politi og Domstole ikendte Bøder dog Kommunens Kasse, og i § 7 — under Hensyn til, at Forslagets Regler vil nødvendiggøre Ændringer i Forsikringsselskabernes Tarif — var det oprindeligt af Regeringen foreslaaet, at denne Lov først skulde træde i Kraft den 1. April 1939, men efter Forhandlingerne i Landstinget blev dette ændret til 1. April 1938, en Ændring, der i øvrigt staar i Forbindelse med de to Ændringer, jeg særligt fremhævede.

Jeg tillader mig at anbefale, at Forslaget undergives en hurtig og velvillig Behandling i dette Ting.

Schrøder: Det Forslag, vi nu behandler, har jo været indgaaende drøftet og underkastet Udvalgsbehandling i det andet høje Ting og er jo, som den højtærede Justitsminister for lidt siden gjorde opmærksom paa, nærmest at betragte som en à jour

Føring af de Principper, der var Grundlaget for Loven af 15. Maj 1868. Denne Lov fastsatte, at Udgifterne til Københavns Brandvæsen for en væsentlig Del kom til at hvile paa Grundejerne, ud fra den Betragtning, at Opretholdelsen af et Brandvæsen i særlig Grad kom Ejerne af de faste Ejendomme til gode; Kommunen skulde saa udrede Resten. Bidraget fastsattes efter vore Penge til $4\frac{1}{6}$ Øre af hver 100 Kr. = 0,417 pro mille af Bygningernes Brandforsikrings- eller Tak-sationsværdi, og man mente efter de foretagne Beregninger, at det saaledes indkomne Beløb vilde dække ca. 84 pCt. af Udgifterne; men som det jo for et Øjeblik siden blev meddelt os, og som det ogsaa ses af den trykte Statistik, viste det sig straks, at denne Beregning ikke holdt Stik. I de første 10 Aar var Bidraget dog ca. to Trediedele af Udgifterne, men i det følgende Aar gik det betydeligt ned, i 1920—21 var det endog nede paa 29,6 pCt., og i de sidste 4 Aar har det ligget paa et Gennemsnit af 55. Man kan se, at denne Procentsats langtfra svarer til det Beløb, der var Lovens Forudsætning, og jeg mener derfor ikke, at der er noget som helst revolutionært, endside grundlovsstridigt i det foreliggende Lovforslag. Som før sagt har det jo været underkastet en grundig Behandling i Landstinget, og der har under Debatten, saa vidt jeg kan skønne, været fremdraget alle de Argumenter for og imod, som overhovedet kan fremføres.

Medens det radikale Parti samt mit eget gik ind for Loven, var Venstre forhandlingsvilligt, og dets Ordfører udtalte endog de anerkendende Ord, at man her i København har et særdeles veludrustet og særdeles velindøvet Brandvæsen, men han fandt Ordningen gammeldags og besynderlig og vilde ikke være med til, at den skulde betragtes som Forbillede for, hvad der skal gøres andetsteds i Landet, i Provinsen eller i Landdistrikterne. Men herom er der jo heller ikke stillet noget som helst Krav i det foreliggende Lovforslag, og det skulde derfor glæde mig, om Venstre her i Tinget vilde slutte sig til sin Ordfører i Landstinget, naar han paa Spalte 42 i Landstingets Forhandlingler siger:

„Jeg vil straks tilføje, at hverken jeg personlig eller mit Parti i og for sig vil modsætte os denne Ordning, naar Københavnerne nu engang er saa glade ved den.“

Sagen er, som det vil ses af Bemærkningerne til Lovforslaget, rejst i Københavns Kommunalbestyrelse under Behandlingen af Kommunens Budgetforslag for 1934—35 og derefter af Magistraten sendt til Ministe-